

**“Ο Δράκος που Έφαγε τη Δευτέρα
και έγινε Προστάτης του Περιβάλλοντος”**

Σε μια χώρα μακρινή, πίσω από τα βουνά που φιλούσαν τα σύννεφα και μέσα σε ένα δάσος γεμάτο μυστικά, ζούσε ο δράκος Φωτιάς. Ο Φωτιάς δεν ήταν σαν τους άλλους δράκους. Δεν αγαπούσε τις πριγκίπισσες ούτε τους θησαυρούς. Η δική του αδυναμία ήταν... οι Δευτέρες!

Ναι, καλά άκουσες! Ο Φωτιάς λάτρευε τις Δευτέρες, αλλά όχι επειδή του άρεσε να ξεκινά η εβδομάδα. Του άρεσε γιατί ήταν η μέρα που οι άνθρωποι, με τη βιασύνη τους να ξεκινήσουν τη δουλειά, ξεχνούσαν να κοιτάξουν γύρω τους. Πετούσαν σκουπίδια, άφηναν τα φώτα αναμμένα, χρησιμοποιούσαν πολλά αυτοκίνητα και δεν πρόσεχαν καθόλου τη φύση.

Ο Φωτιάς, με την τεράστια, πράσινη ουρά του, θύμωνε πολύ. «Τι είναι αυτό το χάος!» βρυχόταν, βγάζοντας καπνό από τα ρουθούνια του. «Οι άνθρωποι καταστρέφουν τον κόσμο μου! Κάθε Δευτέρα είναι και χειρότερη!»

Και έτσι, μια μέρα, ο Φωτιάς αποφάσισε να κάνει κάτι πολύ... δρακοντίσιο! Άνοιξε το τεράστιο στόμα του, που μπορούσε να χωρέσει ένα ολόκληρο σχολείο, και με μια βαθιά ανάσα, κατάπιε ολόκληρη τη Δευτέρα! Ο κόσμος χωρίς Δευτέρα...

Όταν ο κόσμος ξύπνησε, ήταν Τρίτη. Αλλά κανείς δεν το ήξερε! Οι άνθρωποι ένιωθαν έναν περίεργο μπερδεμένο αέρα. Τα ξυπνητήρια δεν χτύπησαν. Τα αυτοκίνητα δεν ξεκίνησαν αμέσως. Οι εργάτες πήγαν στις δουλειές τους, αλλά δεν ήξεραν τι να κάνουν πρώτα!

Ο Φωτιάς, από την κρυψώνα του, παρακολουθούσε. Η Δευτέρα ήταν μέσα στην κοιλιά του, κάνοντας ένα περίεργο γουργουρητό. Χωρίς τη Δευτέρα, οι άνθρωποι ήταν λίγο... χαμένοι.

Ένα μικρό κορίτσι, η Μελίνα, βγήκε στον κήπο της. Συνήθως, τις Δευτέρες, η μαμά της βιαζόταν τόσο πολύ που δεν την άφηνε να παίξει. Αλλά σήμερα; Η μαμά της ήταν απλά καθισμένη στον καναπέ και κοιτάζε έξω από το παράθυρο, σκεπτική.

Η Μελίνα περπάτησε στον κήπο. Είδε κάτι που δεν είχε προσέξει ποτέ: ένα μικρό σποράκι που προσπαθούσε να φυτρώσει ανάμεσα στις πέτρες. Κάθε Δευτέρα, η μαμά περνούσε από εκεί με το πόδι της, βιασική, και το σποράκι κρυβόταν. Αλλά τώρα; Η Μελίνα το είδε, έσκυψε και το πότισε με λίγο νερό από το ποτιστήρι της.

Ο Φωτιάς, μέσα από τα μάτια του, έβλεπε τα πάντα. Έβλεπε τη Μελίνα και το σποράκι. Έβλεπε έναν παππού που, αντί να τρέξει στη δουλειά, κάθισε σε ένα παγκάκι και τάισε τα περιστέρια με ψίχουλα. Έβλεπε έναν ψαρά που, αντί να πετάει τα σκουπίδια του στη θάλασσα, τα μάζεψε σε μια σακούλα.

Η απουσία της Δευτέρας δεν έφερε χάος όπως περίμενε ο Φωτιάς. Έφερε... ηρεμία. Οι άνθρωποι είχαν χρόνο να κοιτάξουν γύρω τους. Να παρατηρήσουν. Να σκεφτούν. Ο Φωτιάς ένιωσε μια ζεστασιά στην κοιλιά του, όχι από τη Δευτέρα που είχε φάει, αλλά από μια νέα ιδέα!

«Δεν πρέπει να τρώω τις Δευτέρες,» σκέφτηκε. «Πρέπει να τους μάθω να αγαπούν τη Δευτέρα με τον σωστό τρόπο!»

Με ένα δυνατό «Φοσσοο!» ο Φωτιάς έβγαλε τη Δευτέρα από μέσα του. Η Δευτέρα επέστρεψε, αλλά ήταν διαφορετική. Ήταν σαν ένα καινούργιο, καθαρό φύλλο.

Τώρα, ο Φωτιάς δεν ήταν πια ο δράκος που έτρωγε τη Δευτέρα. Ήταν ο Δράκος-Προστάτης του Περιβάλλοντος! Κάθε Δευτέρα, ο Φωτιάς έκανε μια βόλτα στον ουρανό. Αλλά όχι για να θυμώσει. Αν έβλεπε αυτοκίνητα να βγάζουν πολύ καπνό, έβγαζε μια μικρή, δροσερή πνοή που έδιωχνε τον καπνό. Δεν ήθελε να τιμωρήσει, αλλά να δείξει πόσο καθαρός μπορεί να είναι ο αέρας. Αν κάποιος πετούσε σκουπίδια στο ποτάμι, ο Φωτιάς πετούσε χαμηλά και με την ουρά του, που τώρα ήταν μαγική, μάζευε τα σκουπίδια σε ένα μεγάλο σακί. Μετά, το άφηνε μπροστά στην πόρτα του δημάρχου, με ένα μήνυμα: «Προσοχή στο νερό! Είναι ζωή!». Όταν νύχτωνε και οι άνθρωποι ξεχνούσαν τα φώτα αναμμένα στα σπίτια τους (σπαταλώντας ενέργεια!), ο Φωτιάς έβγαζε μια μικρή, απαλή λάμψη από το στόμα του. Ήταν σαν ένα φιλικό «Ψιτ!» που τους έλεγε: «Κλείστε τα φώτα, παιδιά! Η ενέργεια είναι πολύτιμη!»

Οι άνθρωποι, αρχικά, φοβόντουσαν τον Φωτιά. Αλλά σιγά σιγά, κατάλαβαν. Κατάλαβαν ότι ο Φωτιάς δεν ήταν κακός. Ήταν ο δικός τους προστάτης, ο δάσκαλος τους για το περιβάλλον.

Η Μελίνα, το μικρό κορίτσι, μεγάλωσε και έγινε μια σπουδαία επιστήμονας που έφτιαχνε μηχανές που δεν ρύπαιναν τον κόσμο. Και κάθε Δευτέρα, έβγαινε στον κήπο της, πότιζε τα λουλούδια της και έβλεπε τον Φωτιά να πετάει πάνω από το δάσος, στέλνοντας τις «περιβαλλοντικές» του υπενθυμίσεις.

Ο Φωτιάς δεν έτρωγε πια Δευτέρες. Τώρα, τις αγαπούσε, γιατί ήταν η αρχή μιας νέας εβδομάδας, όπου οι άνθρωποι είχαν την ευκαιρία να φροντίσουν ακόμα καλύτερα τον όμορφο πλανήτη τους. Κι έζησαν αυτοί καλά, κι εμείς καλύτερα, σε έναν κόσμο καθαρό και όμορφο!